

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

De Fideicommissis, Primogenitvris, Et Majoratibvs

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1690

Disc. CXCV. Imolen. bonorum. De materia identitatis bonorum spectantium ad fideicommissum, An & quando illa probetur per confessionem gravati; Et de aliis hujusmodi probationis speciebus, præsertim ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74060)

Curia recepta est opinio generalis, ut actoris obligatio sit plenè & concludenter probare suam intentionem, neque in iis, quæ sunt actionis fundamentum attendatur probatio præsumptiva ex deducis per Adden ad Gregor. decis. 53. num. 5. in fine Buratt. decis. 763. numer. 8. Merlin. decis. 368. num. 4. alias decis. 202. par. 5. rec. & sepius Ac habemus præsertim in materia textus in aub. res qua Cod. commun. de legat. super puncto probationis subsidii, an scilicet adesse vel respectivè non adesse alia bona libera, in quorum defectum tantum tale beneficium competit, quoniam licet plures desuper habeantur opiniones, attamen in Curia proceditur cum dicta distinctione, ut in sta materia sub tit. de dot. pluries, præsertim dñc. 145.

Adhuc tamen in una Romana fideicommissi de Magrini disputata coram A. C. inter Julianum Magrinum agentem ad fideicommissum ordinatum à Joanne Baptista Magrino ad favorem proximiorum legitimorum de familia in casu mortis Joannis ejus filii pupilli in eadem pupillari ætate defuncti, contra Crescentiam Brunettam dicti pupilli matrem & heredem, Ego scribens pro rea coventa ex præmissis auctoritatibus opponebam de defectu legitimationis personæ ex eo quod, licet probaret, se ac ejus patrem esse legitimos ac naturales per matrimonium descendentes à Juliano filio Margrini, à quo descendebat etiam testator, non tamen probabatur dictum Julianum esse filium legitimum & naturalem dicti Magrini, & consequenter legitimum fratrem ejus, à quo testator descendebat; Attamen oppositio neglecta fuit, tam per judicem quam per Signaturam, ex eo quod ageretur de facto antiquo, quodque in antiquis non consilio saltem adminiculativè de contrario, ista præsumptio sufficeret; juxta firmata per Peregr. dñc. art. 43. num. 71. Neque occasio dedit id formiter disputare in Rota.

IMOLEN. BONORUM

PRO

COLLEGIO SOCIETATIS JESU
IMOLE

CVM

CERRONIS.

Casus disputatus coram A. C. & resolutus
pro Cerronis.

De materia identitatis bonorum spectantium ad fideicommissum, An & quando illa probetur per confessionem gravati; Et de aliis hujusmodi probationis speciebus, præsertim de præsumpta juxta cons. 145. Fulgosii; Et quid ubi bona de quorum existentia non dubitatur, per grava-

tum confusa sunt cum aliis, eadem identitas probari, seu distingui non possit.

SUMMARIUM

- 1 **F**Acti series.
- 2 Confessio vel credititas non potest inducere commissum, si verè non adest.
- 3 Item non potest facere, quod bona sint fideicommissa, si verè non sunt.
- 4 Hares potest impugnare confessionem erroneam.
- 5 Error non præsumitur, & contraria possessio non est illam excludit.
- 6 Quomodo negativa probanda sit ad contrarium errorem confessionis quod bona non sint fideicommissa.
- 7 Inventarium quam probationem facias in probis.
- 8 An dolosa omisio, aliquorum bonorum non tenet illud vitiet.
- 9 De confessione pro exoneratione conscientie.
- 10 Quando dicantur bona spectare ad fideicommissum licet non sint hereditaria.
- 11 Quomodo probetur bonorum identitas, & quæ probationes sufficiant.
- 12 De cons. 145. Fulgosii, super identitate bonorum.
- 13 Quando bona fideicommissi consulantur quædam sit.

DISC. CXCV.

Marius Cerronis, instituto hæredes Collegii Societatis Jesu Civitatis Imole sup. in testamento & Codicillis respectivè ab intestato ac possessiones spectare ad fideicommissam hereditatem Anteriori ejus avi, defuncti quibusdam agnatis, quos proinde non modesto davit; Cumque sequuta morte testatoris tantum esset, domum in parte, ac aliquas terras possessiones ab ipso testatore vel ejus patre traditas esse, unde propterea confessio committitur erronea; Hinc prius ex parte dicti Collegii per litteras consultus fui, an dicta assertio impugnata fer cumque meo responso plures difficultates obstante non obstante, sapientes de partibus aleam ibi experiri voluissent, introducta per probationem causa coram A. C. ex factis circumstantiis atque ob difficultates in meo responso per litteras excitatas, contra Collegium resolutum incertumque remanet, an causa ultimorem probationem habuerit cum post eam disputatam in dicta bunalis, amplius actum non audierim.

Dicebatur igitur scribens in causa certum de his propositionem, quod erronea confessio ad probationem consistentem retractari potest, neque in eadem iudicium probat bonorum pertinentiam ad fideicommissum quoniam sicuti non potest aliquid credititas vel confessio inducere fideicommissum non adest circa ipsam substantiam Fulgosii cons. 145. Rojas decis. 117. num. 23. Rot. decis. 58. num. 10. rec. & decis. 112. num. 3. par. 11. & sepius ita potest illud inducere non potest circa accidentia bonorum non sunt Rojas decis. 484. num. 5. & Cerronis resolutum in Fanen. fideicommissi 23. Maj. 1661. P. 1. Luni 1662. coram Taja, quæ decisiones edite sunt in casu, de quo dñc. præced. idemque resolutum venit hæredi, cui proinde non oblat

vulgaris regula textus in l. cum à matre Cod. de rei vindic. super confessione defuncti obstante hæredi, cum ea procedat, quando hæres prætenderet sibi illicitam esse illam impugnationem, quæ ipsi defuncto consentiri non conceditur, secus autem ubi ipsemet eam impugnare potest, dum etiam hæres allegare potest errorem sui auctoris ex deduct. per Surd. conf. 146. num. 7. Cappc. larr. consulti. 113. num. 24. & 25. & communiter, quod etiam habemus in materia alienationis, cum similibus, unde dicebam theoreticam esse absolutam.

Difficultas verò erat in applicatione ad casum, ex alia regula, quod cum error non præsumatur, atque perfectam exigat probationem, pro istius exclusionis sufficit contraria possibilitas, ad quam potius confessio referenda est Mantio. de tacit. lib. 26. tit. 2. num. 16. Duran. dec. 337. num. 42. Anconitana censu 3. Junii 1658. Verosio, & in aliis pluries.

Hinc proinde advertebam nobis in eum bene necessitatem bene & concludenter firmandi statum hæreditatis fideicommissariæ, coarctando negativam existentiam, nedum istorum bonorum, quorum non existentia non probatur per novam acquisitionem, dum potuerat esse in reintegracionem jam dictæ, ut advertitur in Comaceni. sub tit. de feudis disc. 2. & alibi, sed etiam non probatur non existentia aliorum bonorum mobilium vel nominum debitorum, cum quibus ista bona acquisiti potuerunt ad commodum hæreditatis per quamdam speciem subrogationis ad materiam textus in l. Imperator ff. ad Trebell. cum concord. de quibus per Rotam decif. 299. par. 11. rec. & supra in Catacen disc. 177. & in aliis.

Idque etiam doceretur de inventario quod legitime confectum probat quidem negativam præsumptivè favore hæredis illud conscientis, quando de contracto non doceatur, sed illam non ita concludit seu coarctat quod vincat errorem confessionis, dum etiam sine delicto dari potest aliorum bonorum existentia, quorum tunc notitia non haberetur, stante præsertim salutari clausula apponitola salvo jure addendorum &c. Ac etiam quia sæpe contingit inventarium minus fideliter confici, atque aliqua bona præsertim mobilia non describi, unde propterea intrat quæstio, an dolosa omisso casus nullitatem inventarii, vel potius inducat pœnam dupli, hanc secundam opinionem sequente Rota ut decif. 181. par. 6. rec. quæ reputatur in materia magistralis sæpius in aliis canonizata, ut in sua materia sub tit. de herode; Et consequenter dictæ acquisitiones cum hujusmodi bonis fieri potuerunt, dum potissimum dicebatur confessionem fieri pro exoneratione conscientia; Licet ista circumstantia non videretur magni faciendæ quando contraria veritas convinci posset, cum sæpius hujusmodi videantur affectatæ cautela in dispositionibus morientium, de qua confessione pro exoneratione conscientia; habetur in Anconitana, & in aliis sub. tit. de credito.

In proposito item identitatis bonorum, quamvis constet illa ad fideicommissentis hæreditatem non spectare, adhuc tamen pertinentia deduci potest, vel jure subrogationis juxta dictam dec. 299. par. 11. rec. cum aliis dicto disc. 177. vel juxta illam implicitam, seu occultam divisionem, de qua infra in Eugubina disc. 197. cum similibus.

Quando verò de ipsorum bonorum identitate disputari contingat, quod frequens est & quotidianum, quæstio videtur potius facti quam juris ex singulorum casuum circumstantiis & qualitate deciden-

da; In antiquis tamen benignè proceditur, atque duæ demonstrationes, & quandoque una sufficit concurrentibus adminiculis, præsertim assertione testatoris, vel descriptione in inventario cum similibus, de quibus cæteris relatis decif. 120. 164. & 256. p. 6. rec. Buratt. & Add. decif. 132. Ottob. dec. 102. Cel. dec. 173. in Bononien. fideic. de Pancaldus 4. Februarii 1654. & 5. Junii 1655. & frequenter.

Receptumque in materia est cons. 145. Fulgof. quod scilicet ubi constant fideicommissentem in ea regione possedisse bona, quodque descendentes ibidem bona possideant, nisi constet de acquisitionibus, præsumptio est, ut sint eadem quæ ab ascende obvenierint, ut in proximè allegaris decisionibus præsertim dicta dec. 173. Celsi in fine.

Sæpius verò constat de identitate in genere, sed constare non potest in specie, quia nempe bona in hæreditate remansit commixta, seu confusa fuerint cum aliis, adeo ut distingui non valeant; Et tunc in odium confundentis fideicommissario datur immisio ad totum, donec ex parte gravati liquidetur quidnam additum seu acquisitum fuerit, & quidnam re vera remanserit in hæreditate, quod recipiendum venit, quando incerta est quantitas, vel qualitas bonorum hæreditariorum, ita ut præsumptiva probatio suffragari possit in toto; Secus autem ubi hæc certitudo habetur, incertum est autem in qua parte corporis ex pluribus bonis confusari ipsa hæreditaria sint juxta casum decif. 134. Merlin cum similibus, tunc enim, vel in odium confundentis datur electio fideicommissario capiendi tantam quantitatem in parte meliori, vel in ratum iudicis arbitrium id assignandi in parte verisimili seu magis commoda juxta præxim servatam per Rot. in d. decif. 134. Merlin. cum concordan. quæ in materia emphyteutica vel feudali, ac etiam in ista fideicommissaria habentur apud Peregr. art. 44. num. 23. Ottob. decif. 102. numer. 16. cum aliis sub tit. de feud. disc. 39. & sub tit. de Emphyt. disc. 56. cum ista revera sit quæstio ut dictum est, potius facti quam juris, certam, ac determinatam regulam generalem non recipiens, sed ex facti qualitate pro iudicis prudenti arbitrio decidenda, præsertim an bona vel mala fidei sive affectatæ & malitiosæ vel non &c.

AVXIMANA

DOTIVM

PRO

AUGUSTINO GALLÒ

CVM

BERNARDINO FRATRE.

Casus decifus pro Rotam pro Augustino.

De præventiva fideicommissi restitutione, an præjudicet creditoribus restituentis vel aliis cum eo jus habentibus; Et ad quæ onera refutataris gravari possit per refutantem, Et an onera possint excedere emolumentum.

Pp 4

SVM.